

Sygn. akt III CSK 32/15

POSTANOWIENIE

Dnia 20 maja 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Agnieszka Piotrowska

w sprawie z wniosku Gminy [...]
przy uczestnictwie W. M., K. E., M. D., D. Z., M. K. i E. M.
o zasiedzenie,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 20 maja 2015 r.,
na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawcy
od postanowienia Sądu Okręgowego w Krakowie
z dnia 25 czerwca 2014 r., sygn. akt II Ca 1357/14,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. zasądza od Gminy [...] na rzecz uczestników D. Z., K. E. i W. M. koszty postępowania kasacyjnego po 600 (sześćset) złotych na rzecz każdego z nich łącznie 1.800 (jeden tysiąc osiemset) złotych.**

UZASADNIENIE

W związku ze skargą kasacyjną wnioskodawcy Gminy [...] od postanowienia Sądu Okręgowego zmieniającego postanowienia Sądu Rejonowego przez oddalenie wniosku o stwierdzenie zasiedzenia nieruchomości zważyć należy, co następuje:

Skarga kasacyjna jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia przysługującym od prawomocnych orzeczeń sądu drugiej instancji, silnie nacechowanym pierwiastkiem publicznoprawnym, a jej rolą nie jest korygowanie wszelkich orzeczeń sądowych zawierających ewentualne uchybienia, ponieważ tę funkcję realizują zwyczajne środki zaskarżenia i skarga o wznowienie postępowania. Skarga kasacyjna służy ochronie interesu publicznego przez zapewnienie jednolitości wykładni i stosowania prawa, wkład Sądu Najwyższego w rozwój jurysprudencki i prawa pozytywnego oraz eliminowanie z obrotu prawnego orzeczeń wydanych w postępowaniu nieważnym lub orzeczeń oczywiście niezgodnych z prawem. Taka konstrukcja i rola skargi kasacyjnej powoduje konieczność poddania jej kontroli wstępnej pod kątem spełniania kryteriów kwalifikujących do przedstawienia skargi Sądowi Najwyższemu w celu merytorycznego rozpoznania.

Stosownie do art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania w razie wykazania przez stronę, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych, budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Oparcie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na istnieniu potrzeby wykładni przepisów prawnych, budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów obliguje skarżącego do wykazania, że określony przepis prawa mimo że budzi poważne kontrowersje, nie doczekał się jeszcze wykładni, bądź też jego niejednolita interpretacja prowadzi do wydawania przez sądy odmiennych rozstrzygnięć w sprawach o identycznym lub zbliżonym stanie faktycznym. Powinien także przytoczyć takie orzeczenia i przedstawić istniejące między nimi rozbieżności, z wyodrębnioną i pogłębioną

argumentacją prawną, wyszczególniającą dostrzegane przez stronę poważne wątpliwości interpretacyjne (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 24 października 2012 r., I PK 144/12, niepubl., z dnia 13 czerwca 2008 roku, III CSK 104/08, niepubl., z dnia 28 marca 2007 roku, II CSK 84/07, niepubl., z dnia 12 grudnia 2008 roku, II PK 220/08, niepubl., z dnia 8 lipca 2009 roku, I CSK 111/09, niepubl. oraz z dnia 12 grudnia 2008 roku, II PK 220/08, niepubl.).

W uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wnioskodawca wskazał na potrzebę wykładni art. 172 § 1 w związku z art. 336 k.c. co do kwestii posiadania nieruchomości przez jednostkę samorządu terytorialnego lub Skarb Państwa w sferze dominium. Potrzeba taka jednak nie występuje w świetle ustalonego w orzecznictwie poglądu, że kwalifikacja władania nieruchomością przez Skarb Państwa jako posiadania samoistnego, stanowiącego przesłankę zasiedzenia nieruchomości, nie jest uzależniona od okoliczności uzyskania przez Skarb Państwa władania rzeczą (w ramach imperium czy dominium), lecz wyłącznie od sposobu władania rzeczą (por. uchwała pełnego składu Izby Cywilnej Sądu Najwyższego z dnia 26 października 2007 r., III CZP 30/07, OSNC 2008, nr 5, poz. 43, postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 11 września 2013 r., III CZP 51/13, OSNC-ZD 2014, nr 4, poz. 67). Przeznaczenie na cele publiczne, do ogólnego użytku, obiektów wybudowanych przez jednostki samorządu terytorialnego lub Skarb Państwa na posiadanych przez nich samoistnie cudzych gruntach, nie ma wpływu na możliwość nabycia przez gminę lub Skarb Państwa własności tych gruntów w drodze zasiedzenia, jeżeli zostaną spełnione przesłanki wymagane ustawą (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 21 maja 2014 r., II CSK 458/13, niepubl.). Niezależnie od niewystępowania w sprawie wskazanej przez skarżącą przyczyny kasacyjnej, należy podnieść, że Gmina nie sformułowała w skardze zarzutów naruszenia prawa procesowego, a Sąd Najwyższy jest związany ustaleniami faktycznymi Sądu drugiej instancji (art. 398¹³ § 2 k.p.c.). Z uzasadnienia zaskarżonego orzeczenia wynika, że rozważania prawne Sądu Okręgowego w zakresie kwestionowanym przez skarżącą w skardze kasacyjnej i wskazywanym jako źródło przesłanki wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, nie miały w istocie wpływu na wynik sprawy. Z ustaleń tych wynika bowiem jednoznacznie, że wniosek Gminy

o zasiedzenie nieruchomości należących do uczestników podlegał oddaleniu przede wszystkim dlatego, że nie ziszcili się wskazane w ustawie przesłanki ich zasiedzenia. Nie upłynął bowiem 30 letni termin samoistnego posiadania przez wnioskodawcę przedmiotowych nieruchomości w złej wierze.

W tym stanie rzeczy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. orzeczono jak w sentencji.